

fige, at det ærede Medlem har forglemmt denne Betingelse.

M. Sager: Jeg veed ikke, om det maa være mig tilladt blot at svare herpaa.

Formanden: Det ærede Rigsdagsmand har Ordet.

M. Sager: Naar det ærede Medlem, der har været Secretair i Finantsudvalget, har gjort nogen Betingelse, som i det Hele taget har stemt med, hvad der blev vedtaget, saa er det ligesom, at jeg har erindret og fulgt den; men om han ellers har gjort nogen Betingelse, er mig fuldkommen ubevidst, og jeg vil i intet Tilfælde påtage mig at efterkomme Betingelser, som han maatte knytte til den Måde, hvorpaa jeg optræder.

Fischer: Det gjør mig ondt at maatte bemærke, at den ærede Rigsdagsmand alligevel gik ind paa Betingelsen. Den Betingelse, jeg gjorde, forat det skulde overdrages det ærede Medlem at tale paa Udvalgets Vegne i denne Sag, var, at han skulde optræde med de Hensyn, som skyldes en Minister, der ved mange Leiligheder havde vist, at han var rede til en virkelig Imødekommen imod Thinget, og hertil svarede det ærede Medlem: ja, naturligvis.

Mourad: Det forekommer mig dog, at det ikke kan siges, at denne Betingelse har været vedtaget i eller af Udvalget. Hvad der kan falde et Par Medlemmer ind at udtale i et Udvalg, kan virkelig ikke her være Gjenstand for en offentlig Forhandling, da Forhandlingerne i Udvalget derved vilde tabe meget af den Character, de bør have. Efter mit Skøn behøver der ikke at tages noget Forbehold fra noget Medlem af Udvalget, som om den ærede Dødsfører i denne Sag skulde

have overskredet sin Competence. Det ligger jo i selve Sagens Natur, at, naar et Udvalg overdrager et Medlem at føre en Sag, saa er det egentlig kun den endelige Afstemning, det kommer an paa fra Udvalgets Side, hvortilmod de enkelte Uttringer, som maatte kunne falde under Discussionens Hede, troer jeg ikke kunne siges at være fremsførte paa Udvalgets Vegne. Hvad Udvalget i dette Tilfælde har indstillet, er, at Thinget vil give Udvalget Ret i dets Paastand, at det er ønskeligt, at Beskændtgjørelser af Byrs Tanding skeer, forinden de blive tændte, og, naar Thinget vil følge Udvalget i den Henseende, opnaaer det, hvad det ønsker. Naar der under Udvalgets heraf af en æret Rigsdagsmand, der er Medlem af Finantsudvalget, er fremsført en Deel Anker mod den ærede Minister og hans Behandling af denne Sag, da er det et Anliggende, der, efter mit Skøn, kun vedkommer de to Herrer, men slet ikke Udvalget, og hvortil det, som Saadant, slet ikke har nogen Deel. Jeg maa iøvrigt ganske aabent tilstaae, at den ærede Marineministers Uttringer, da denne Sag første Gang var for, ikke forekom mig at være vel overveiede; det forekom mig, at de bare Præget af — hvad der vistnok kan hændes i en mundtlig Forhandling —, ikke at være betede meget nøie, ikke at svare til, hvad der maatte antages at være hans egentlige Mening, Noget, som Enhver, der har talt, vil indrømme, at der let kan hændes. Ligeledes forekommer det mig, at den ærede Marineminister har maattet gjøre ikke ubetydelige Indrømmelser med Hensyn til Udvalgets Paastand.